

Ik sta erbij, en...

In Napels is het ieder jaar weer spannend... wie staat er dit jaar in de kerststal? De burgemeester die niet weet hoe hij het probleem rond het afval moet oplossen? De vrouw die zich belangeloos inzet voor de kinderen in de achterstandswijken van deze Zuid-Italiaanse stad? De sportman die hoge ogen gooide tijdens de Italiaanse competitie? Wie heeft de maker van kerststalfiguren dit jaar onder handen genomen?

In het kleurrijke schilderij van Joseph Stella (1877-1946) zien we mensen van allerlei rangen en standen, gegroepeerd rondom het kerstgebeuren. Sommigen knielen devoot neer voor het kind in de kribbe, anderen maken muziek of zitten verstild in gedachten verzonken (of gewoon dommelend?) bij het tafereel. Nog weer anderen lijken afgeleid te worden door iets wat zich buiten de grenzen van het doek afspeelt. Het schilderij stelt mij de vraag: hoe sta ik ten opzichte van het Kind van Bethlehem? Waar zou ik staan tussen al die mensen, wat zou ik doen?

Meer nog word ik geraakt door de verhoudingen in het schilderij. Als je Jezus vergelijkt met de toeschouwers is hij een minuscuul figuurtje. Ingebakerd, als een larfje. Je ziet hem nauwelijks, zijn ogen zijn niet zichtbaar. Aan handen en voeten gebonden. Is dat niet kenmerkend voor de boodschap van Kerst? Velen zien een romantisch plaatje, anderen zien hem over het hoofd of nemen aanstoot aan hem. Zo houden ze hem op afstand, veilig en klein.

We staan erbij en kijken ernaar. Of toch niet? Volgt er op dit moment van zien (en gezien worden) een ander moment? Want het Kind van Bethlehem is geen onschuldig poppetje dat ons vertedert. Het 'larfje' is de onvermoede drager van een kleurrijke vlinder. Van een Mens met een hemelse boodschap. Sterker nog, Hij is Gods boodschap in vlees en bloed, in woord en daad. In zijn leven, sterven en opstanding spreekt Hij ons aan én roept Hij ons op zijn weg van vrede en verzoening

te gaan. Dat is de roeping die voor mij uitgaat van dit schilderij. Niet: 'Ik sta erbij een kijk erna', maar: 'sta erbij en ga op ZIJN weg.' Zoals Sytze de Vries verwoordt in zijn gedicht 'Kerstnacht':

*Een kind dat als de zon verschijnt
en onze namen nieuw omlijnt,
gunt onze ogen alle licht
als glimlach van Gods aangezicht.*

*Hij scheidt een vurig visioen
van liefde die ons staat te doen,
die vrede in haar banen leidt
langs wegen van gerechtigheid.*